

Indenrigsministeren: Jeg maa dog gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at ibetmindste Hans Majestæts foregaaende Ministerium ingenlunde har opfattet Sagen saaledes. Det har utrykkeligt stillet det Vilkaar, at Depositummet skulde være berigtiget, forinden Regjeringen vilde forelægge Sagen for den lovgivende Forsamling.

Mung: Deri har den høitærede Minister fuldkommen Ret, og det var ganske vist ogsaa Meningen i Jernbanecommissionen, at den lovgivende Magt og det dermed forbundne hele store Apparat ikke skulde sættes i Bevægelse, medmindre der først var stillet Sikkerhed. Men Sagen har stillet sig paa en sær uheldig Maade derved, at Ministeriet først gik ind paa at modtage en Sikkerhed, som ikke var nogen Sikkerhed, det vil sige en Sikkerhed, som kunde tages tilbage, hvis anstillede Undersøgere ikke inden en vis Tid havde givet et saadant Resultat, at man ønskede, at Forholdet skulde bestaa; den uheldige Stilling er fremdeles foranlediget derved, at Ministeriet, som den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Krieger) bemærkede, i Dviteringen for Garantisummen har brugt Udtryk, der ikke vare klare, saa at der senere kunde reises Tvivl, om Garantisummen skulde udbetales til den Mand, der har forlangt dette, eller ikke. Under disse uheldige Forhold har man nu kun Valget imellem enten at opgive ethvert Haab om at bringe det projecterede Foretagende frem — og det kan gjerne være, at dette vilde være det ene Rigtige, men jeg kan dog ikke paa nogen Maade tilraade det høie Thing nu at gjøre det — eller ogsaa at give en fornødt Frist, men denne Gang som en sidste og endelig Frist, og altsaa at vedtage Loven med en saadan Forvaring, at Jernbanen ikke kommer istand, hvis den Frist, der nu vedtages, bliver oversiddet. Jeg seer ikke rettere end, at det Forslag, som den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds vil gjøre i denne Retning, er fuldkommen motiveret ved Sagens hele Stilling.

Indenrigsministeren: Den ærede sidste Taler fremsatte en Dobbelt mod Indenrigsministeriet — anderledes kunde jeg ikke op-

fatte det — som ibetmindste ikke rammer mig. Da jeg overtog Indenrigsministeriet, havde jeg kun at undersøge, om det forlangte Depositum var stillet, og om jeg ansaae mig berettiget til at levere det tilbage. At Pengene factist vare tilstede, fik jeg meget snart Overbevisning om, og, naa'd jeg ansaae mig uberettiget til at levere dem tilbage, da tør jeg bryde mig til at antage, at den høitærede Taler i dette Tilfælde vilde have gjort det Samme som jeg. I alt Fald var der for Indenrigsministeriet kun Valget imellem at søre Sag enten med den ene eller med den anden; thi Sag kunde ikke undgaaes. Jeg har derfor troet det rettest at følge den af min Formand betraadte Vej, nemlig at betragte Depositummet som virkelig tilstede-værende, og i saa Fald stod det klart for mig, at der intet Andet var at gjøre, end at søge at indfri den danske Regjerings Forpligtelse ligeoverfor Concessionsøgeren ved at forelægge det fornødne Forslag til Behandling for den lovgivende Magt.

Jeg er af en tidligere Taler (Madvig) bleven misforstaaet, som om jeg havde udtalt det Ønske, at Rigsdagen vilde forfaste dette Lovforslag. Dette har jeg ingenlunde udtalt. Jeg udtalte det kun bestemt som mit Ønske, at Rigsdagen ikke vilde sætte sig paa Dømmesædet i den Strid, der er opstaaet mellem Indenrigsministeriet og en udenforstaaende Mand, men at den derimod vilde betragte Sagen blot i og for sig, som den forelaa, uden Hensyn til hvad der laa bagved den. Jeg har udtalt, at, dersom den høitærede Rigsdag af Hensyn til Sandsynligheden af i alt Bæsentligt at opnaa det Samme ad en sikrere Vej vilde forfaste det foreliggende Lovforslag, idet den ikke vilde offere den fornødne Ventetid for at see, om det projecterede Foretagende, der seer saa tvivlsomt ud, laader sig realisere eller ikke, da kunde jeg ikke Andet end billige det. Deri forekom der mig nemlig at kunne være et Motiv til at forfaste Lovforslaget, men derimod ikke i det, der ligger bagved, og som for mig staaer som selve denne Sag uvedkommende, nemlig den Strid, der er opstaaet mellem to Personer om Berettigelsen for den ene eller den anden af dem til at trække det stillede Depositum tilbage, vel at mærke, naa'd Ministeriet anseer sig for